

Sázava 7. – 11. května 2003

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Honza M. a Petra s Honzíkem a Terezkou, Alena M. a Lucka, Pavel a Helča K. s Kájou a Pavlínkou, Tomáš a Alena J. s Pět'ou, Tomášem ml., Lukášem a psem Gábinou, Martin a Dáša se psem Deli, Karel J. a Hanka F., Míla a Dráža s Kačenkou, Mirkou a psem Denym, Tvrd'a a Markéta s Filípkem a Terezkou, Koudelka a Tereza, Helča 2., Helča S., Kýza, kuchtíci David a Michal, Zdeněk, Jakub a Míša, Lída s Michalkou a psem Murphym, Kamila a Libor, Eda a Michala s Daníkem, Luboš a Marcela

Středa 7. května 2003 (Praha – Chocerady): Sraz účastníků této vodácké akce byl tentokrát premiérově na louce - vodáckém tábořišti - naproti Sport areálu Vaníček Chocerady, kde jsme to znali z podzimních prázdnin a měli se zdejší hospodou velmi dobré zkušenosti. Jako první dorazili Benešici, Honza s dětmi, Alena M. s Luckou, Míla s Kačkou a Mirkou, Kubíni a Jezzici, později pak Karel s Hankou a Žlodi. Při příjezdu se obrátil Pavel v autě na Helču se slovy: „Hele, co je to tam za rybáře? Jo to je Honza!“ Ten však v rukou neměl prut, nýbrž dlouhou tenkou tyčku do kopulovitého stanu, jenž si právě stavěl. Na něj stejně jako na všechny ostatní se během podvečerního budování tábořiště slétala mračna mušek, jež nás obtěžovaly svou dotěrností. Jinak bylo ale velmi pěkně a teplo. V tábořišti jsme navíc byli zcela sami.

Kubíni po postavení stanů odjeli udat Páju k Pavlovým rodičům na chaloupku u Kutné Hory. Ostatní se vydali na zahrádku hospody, jenže vrchní a kuchař v jedné osobě „byl nákej divnej“. Pořád prudil, byl otrávenej, že po něm stále někdo něco chce. Zkrátka byl to debil. Navíc neměl rum, a později nemohl rozdejchat, když jsme si donesli vlastní. A to jsme mu ho ještě neúspěšně nabídli ke koupi, aby nám ho prodal s přírážkou. Svým věrným posluchačům - asi pěti kedlubnám v sále - do omrzení líčil, jaký je chudák a jak ti hosti na zahrádce jsou nemožný. Jeho nářek: „Pochopte to!“ se stal záhy legendou. Pouze Kubíni, o nichž nevěděl, že patří k ostatním, na něm jakousi náhodou vymodlili pár piv, když v jedenáct večer přijeli. Ostatní však již byli v nemilosti, stejně tak neuspěli i někteří místňáci, kteří sem přišli na jedno.

Přesunuli jsme se tedy k ohýnku zažehnutému z prken, jež jsme předtím jako jakousi satisfakci sebrali u hospody. Alespoň k něčemu ten idiot - vlastně spíše jeho zásoby - byl dobrej.

Honza hrál na kytaru, Martin griloval krutí řízky, opékaly se buřty a povídalo. K tomu se popíjel rum, jehož jenom u ohně padlo 2,5 litru. Vilda, jenž předtím šel z hospody založit děti, přičemž se odebral do říše snů, se nyní probral (řečeno s mírnou nadsázkou) a šel se dokrmit. Stačilo málo a pak jen seděl u ohně, vlastně téměř v ohni, podrážky tenisek mu měkly, lýtka měl rozžhavená, takže moc nechybělo, aby vzplál. Druhý den pak vykládal, jak ho pálejí nohy, protože si je prý na louce popálil od kopřiv, když šel pro dříví. Věra pak ještě doplnila, že po přesunu do stanu se přikryl karimatkou a jí i s dětmi celou noc vytlačoval ke stěně stanu.

U ohně nakonec zbyla jen Helča s Hankou a Martin, jenž se marně snažil vstoupit do jejich rozhovoru, a když se mu to nedařilo, pomohl si tím, že jí ucpal pusou rukou a se slovy: „Musíš mě vyslechnout!“ se jí marně snažil namluvit, že jeho kamarád Štefan je „úzasnej parťák“.

Čtvrtek 8. května 2003 (Chocerady – Zlenice; 8,4 km): Ráno jsme se probouzeli poměrně brzy, již někdy kolem osmé hodiny, o což se krom sluníčka, od rána peroucího do našich stanů, postaraly i děti, jichž jsme s sebou měli nespočet. Stejně tak psů. Boušáci přivezli

Denyho, Žlouti Deli a Jeszici Gábinu, jež se uvedla, když si v jejich stanu udělala vlastní vchod tím, že „prošla“ stěnou jedné z jeho ložnic. Tato smečka samozřejmě znamenala i to, že snídaně, k níž jsme zasedli do Jesziky dovezeného zahradního nábytku - příště s sebou asi vezmou i klavír - byla proložena neustálým odháněním loudících psů.

Martin si ještě chtěl narychlo zalepit svou novou loď, již byla modrá hydra - bezpáteří cedníkový parník s četnými chatrně zazáplatovanými dírami a zlámaným kýlem. Když si na to vyndal tubu alkaprénu a izolační pásku, docela nás pobavil. Ještě že neměl bílou lepící pastu a sportpásku. Týden předtím se při Čarodějnicích chlubil Helče, jak jí výhodně koupil za 1800 korun, což jsme nyní okomentovali, že to byl opravdu „dobrý kup“ od „dobrého kamaráda“.

Poté jsme sbalili a řidiči převezli auta do našeho dnešního cíle - tábořiště u legendárního hotelu Kormorán ve Zlenicích. Nutno dodat, že pohled na naši kolonu devíti aut včetně Avie, vyvedl mnohé domorodce asi z míry. Jeden Lojza v protisměru, který nám dal na úzké cestě galantně přednost, si pak utíral pěnu od pusy, jak musel být vzteklý, když ho míjelo jedno auto za druhým a konec nikde. Ve Zlenicích jsme si po zkušenostech ze včerejška nejprve domluvili nocleh a ujistili se o tom, zda bude večer hospoda otevřena. Vzhledem k tomu, že zahrádka byla v poledne plně obsazena, se to dalo i očekávat. Pohostinný personál nám také vstřícně vyčlenil parkování na travnatém pozemku vedle v tu chvíli zcela zaplněného parkoviště. Do a k hotelu se totiž přes den sjížděli četní chataři z okolí a turisté, kteří buď zašli na oběd nebo se opalovali na pěkné loučce u řeky hned vedle přívozu.

Cesta nazpět pak byla také velmi pikantní. Usoudili jsme totiž, že do Mílovy škodovky se nás devět asi nevejde (Míla s holkami dnes i v pátek nejel v lodi, a tak se ujal role převozce řidičů). Narvali jsme se proto do Karlova Pick-Upa, když na sedačky dopředu si sedl řidič Karel a nejtěžší pasažér Martin. Ani to moc zadnímu prostoru neodlehčilo, takže zástěrky dost často dřely o silnici. Do „klece“ nákladového prostoru se vměstnalo ostatních sedm řidičů - Alena M., Dáša, Pavel, Tomáš, Míla, Vilda a Honza. Přestože jsme intenzivně větrali, tak vzdoušek záhy zhoustl, a tak jsme se dali do hovorů s ústředním tématem - blitky. Dáša s Alenou to snášely jen velmi těžce a - jak poznamenal Pavel - absolvovaly cestu s rezavými zuby. V okamžiku, kdy Tomáš se slovy: „Ráno jsem šlápnul do Martinovy šavle na schodech Avie, podívej!“ strčil nohu Aleně k obličejí, mohlo být v autě vymalováno.

Po návratu k Vaníčkoví, kde mezitím ostatní připravili našich devět kánoí k odjezdu, jsme se již moc nezdržovali a vypluli ve složení: Pavel a Kája ve Žlababě, Vilda se Štěpánem a Natálkou v zelené vydře, Martin a Dáša v modrém parníku, Helča a Věra v duhové okaté, Tomáš ml. a Alena J. v červenožlutém kyblíku, Tomáš s Pěťou a Lukášem v Pirátovi, Honza s Honzíkem a Terezkou ve vypůjčené kanárkové vydře, Alena M. a Lucka v oranžové vydře a Karel a Hanka v Pytli.

Dnes nás čekala trasa pouhých 8,4 kilometru krátká, bylo nádherné počasí, a tak jsme ji hned od počátku pojali formou srážečky. Několikrát mezi našimi loďmi proběhly lahve s Hu-Hu a po poměrně rychlém splutí dvou kilometrů jsme přistáli na pravém břehu za mostem v Choceradech. Zde jsme navštívili zahrádku nedalekého restaurantu Ostende. Bohužel jsme zažili další zklamání z pohostinství. Ne že by se to dalo srovnávat s Vaníčkem, ale poté co první z nás - Jeszici a Mrózci - vyžrali poslední zbytky hotovek (sekačka, polévky a nějaká omáčka), museli ostatní na své smažené kuřecí řízky čekat asi hodinu. Moc jsme tomu nerozuměli, že o svátcích v turisticky zajímavé oblasti mají takové problémy. Nejlépe asi dopadli Benešici, kteří zašli do o sto metrů dál umístěné jiné hospody, a tam si vybrali z nabídky asi desítky jídel a chutně a rychle se najedli.

Po obědě jsme se někdy po třetí hodině vydali na další cestu. Po půl kilometru jsme dospěli k prvnímu jezu [Chocerady](#), jež jsme zdolali vlevo po spádové desce vedle zavřené retardéry. U dalšího jezu [Hvězdonice](#), k němuž jsme dopluli opět ve srážečce, jsme očekávali při pohledu z dálky na skupinku lidí sedících pod přístřeškem na pravém břehu nějaké restaurační

zařízení, jednalo se ale jen o neveřejné turistické sezení. Jez jsme tedy sjeli podél pravého břehu a zakrátko podjeli pod mohutným vysokým dálničním mostem, na jehož pilíři - plošině, z níž se zvedal vzhůru - by se, jak kdosi poznamenal, dalo stanovat.

První letošní cvaknutí přišlo na jezu [Poddubí](#). Ten jsme sjížděli u levého břehu v lomu spádové desky vedoucí zleva do prava. Odtokový jazyk ale nedržel směr a táhl na kámen čnicí z jezu, což se stalo osudné Pavlovi s Kájou a zanedlouho i Helče s Věrkou. Helča přitom utopila svou kapitánskou čepici, čehož velmi želela.

Pak jsme již v poklidu dopluli do Zlenic a pouze při dojezdu se těsně před přistáním cvakli Alena J. s Tomášem ml.

Příjemně naladění po celodenní poklidné plavbě jsme dovalili věci z aut na loučku u řeky a zde vybudovali tábořiště. Svým příjezdem rozšířily naše řady další posily. Tvrďa s Filipkem a kamarádkou Helčou (pro přehlednost ji označme číslem 2.) a Koudelka s Terezou.

Poté - bylo již k večeru - jsme se přesunuli na terásku. Zde jsme se chutně najedli, popili Gambrinusu a zazpívali při kytarách Honzy, Tvrďi a Tomáše. Na obzoru se blýskalo, ale déšť nepřišel a i v noci bylo teplo. Pařilo se pak velmi velmi dlouho.

Pátek 9. května 2003 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): Jelikož nás dnes čekala podstatně delší trasa než včera, navíc s četnými jezy a dlouhým volejem v závěru, domluvili jsme se na tom, že dopoledne se musíme sbalit „opravdu rychle“. No až tak se nám to nezdařilo, ale je pravda, že jsme se ani moc nezdrželi. Honza nás přitom pobízel svými žertovnými pedagogickými komentáři typu: „Vás ale ty děti neposlouchají...“

Ještě předtím nás přišel zinkasovat místní výběřčí, s tím že jsme sice včera vzorně zaplatili pobyt, ale na poplatek za auta jsme zapomněli, přestože nám to večer připomínal. Dědula chtěl padesát za auto, a když mu Tomáš oponoval: „Včera to bylo za třicet.“ jen čuměl jako puk a cosi nesrozumitelně brblal. Dostal třicet a nezmohl se ani na slovo. Stejně mu to asi šlo do kapsy.

Vypluli jsme, dnes již v jedenácti kánoích, když Tvrďa a Koudelka si půjčili kanárky v BiSportu v Týnci. Oběd jsme naplánovali na Poříčí, po splutí sedmi kilometrů. Ještě předtím jsme ale zdolali dva jezy. [Čtyřkoly](#) jsme sjeli u pravého břehu, [Čerčany](#) pak stáhli zavřenou šlajsnou.

V hospodě v Poříčí jsme se najedli poměrně chutně, ale opět jsme se bohužel dost načekali. Mnozí už to ale tolik nevnímali, protože již předtím se vypilo Hu-Hu i čistého Božkovského nektaru velmi mnoho. Někteří z nás sice jen neradi opouštěli hospodu, protože v televizi započal přenos semifinále hokejového mistrovství světa mezi Českem a Kanadou, ale když se později dozvěděli, že jsme prohráli, lítost je přešla. Do hospody za námi dorazila i Petra, po jídle ale odjela autem s Terezkou do Týnce.

Čekala nás další cesta. Jez v [Městečku](#) jsme stáhli vlevo od šlajсны, v níž se valil mohutný proud vody zdvihající se pod ním do vysoké vlny. Jen zadáci Vilda, Karel a Helča si ho sjeli, Helča však kopnutí vlny neustála a cvakla se.

„A už je po ní,“ okomentoval to pohotově Štěpán. Pavel - už byl dost pod vlivem - před následujícím jezem v [Nespekách](#) pro změnu pronesl: „Tam plave ten Boušův debil.“ Když ale s Kájou připluli blíž, ukázalo se, že je to nějaká ženská s barvou vlasů jako je Denyho srst. Jez jsme pak skoníkovali u levého břehu.

A následovaly další srážčky, protože to krásně jelo, a další Hu-Hu, a sluníčko do hlav, až jsme byli celí vláční, takže jsme v pohodě zdolali i volej kolem Zbořeného Kostelce. Snad to docela teklo, ale kdo si to má pamatovat.

Poslední jez v [Brodčích](#) je proslavený labuťákem, jenž na nás, zejména pak na Vildu, vždy útočí. Tentokrát se jeho hlavní útok obrátil na Helču s Věrkou a i ostatní pak alespoň trochu postrašil. Byl už podvečer, navíc začalo vydatně pršet, většina zadáků byla „státá“ jak

motokáry, ale naštěstí Helča řídila ze břehu provoz. Háčky posílala pod jez a zadáky směřovala na jeho sjetí při pravém břehu, kde to s několika drcnutími šlo poměrně v pohodě. Jen Karlovi po přistání pod jezem v nastalém zmatku uplavalo pádlo.

Zbývajících 1,3 kilometru do kempu jsme v průtrži mračen propluli rychle. Stany byly již naštěstí postavené z dopoledne, byť některé lehce „zavlhly“ v důsledku přívalového deště, jenž na louce vytvářel souvislé - několik centimetrů hluboké - plochy vody.

Rychle jsme se tedy přesunuli do hospody V Náklí, kde již na nás čekaly další posily: Helča ml., Dráža, Kýza, Jakub a Míša, Zdeněk, kuchtíci David a Michal, Lída s Michalkou a psem Murphym, Luboš a Marcela, Kamila a Libor.

Ještě předtím se Karel s Hankou zabouchli v Pick-Upu, když se schovávali před deštěm, a nemohli ven, dokud nebyli osvobozeni.

V hospodě byl dost dlouho poměrně zmatek. Na pivo, párky či jiné nápoje a jídla se stála dlouhá fronta, byli jsme rozestrkaní u různých stolů a kytaráci byli mimo. Tvrďa vytuhl ve stanu, Honza ho následoval záhy, Pavel házel čelo na stůl po vzoru Píny a jen Tomáš se držel. Konkurenční parta nám tak chtěla přetáhnout basistku Marcelu, naštěstí neúspěšně. Tomáš nakonec Honzu vytáhl a zábava se kolem půlnoci rozjela. Po čase se ale začalo množit rozbité sklo. Mladěochům padaly při tanci na zem jak skleničky tak lahve, a tak vrchní, jenž nejprve jen vybíral příslušné úhrady, později vše raději utnul, aby měl druhý den vůbec do čeho nalévat.

Zbytky z naší početné grupy, jež vydržely až do konce, mohlo být tak mezi druhou a třetí, se přesunuly k nevydařenému pokusu o oheň, ale další déšť jejich úmysly překazil. Karel cestou z hospody našel v popelnici lyže, jež umístil Honzovi na střechu auta. Druhý den jsme si ho pak dobírali, jestli jede na hory nebo je má na vodní lyžování.

Korunu dni nasadil Tomáš ml., jenž se nejprve poblíl ve stanu a pak i v Avii. Názorně tak demonstroval prokletí svého rodu spočívající v tom, že téměř na každé vodě se někdo z Jeszíků pěkně zbleje.

Sobota 10. května 2003 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Ranní probuzení bylo pro některé poměrně náročné, ale do hezkého slunečného dne se přece jen vstávalo lépe, než kdyby ještě pršelo. Domů dopoledne odjeli Luboš, Marcela a Helča 2. Ostatní se po snídání začali chystat na řeku.

Čas jsme dnes ušetřili tím, že tábořiště zůstávalo v Týnci a nepřevážela se auta, na druhou stranu jsme ztratili při vypůjčování dalších kánoí v BiSportu a pak na jednotlivých jezích, kde jsme na sebe čekali. K jedenácti lodím ze včerejška, kde došlo k minimálním změnám (Tvrďa si posadil Filípka po odjezdu Helči 2. na háčka, Žlouti nechali svoji v hydru v tábořišti a půjčili si také „kanárka“ a Alena M. přenechala své místo Lídě, již pak hlídala Michalku, což později jen ztěží rozdýchávala), přibylo dalších sedm „kanárek“ se složením posádek: Míla - Kačka, Kýza - Mirka, Jakub - Míša, Helča ml. - Zdeněk, Petra - Terežka, kuchtíci David a Michal, Kamila - Libor. A to ještě není započtena posádka Mílových bývalých kolegů z práce, kteří se k nám také přidali.

V kempu tak zůstali jen Alena M., Michalka a Dráža. Dráža, bydlící při této akci ze zdravotních důvodů v hotelu, nám vyčínila za to, že jsme umístili nafukovací panu se třemi otvory s jejím obličejem - nedávný to dar k Mílovým čtyřicetinám - do okna jejího pokoje v hotelu: „Já se tam teď nemůžu ani ukázat.“ Později zažila další zaznamenaní hodnou příhodu, když jí utekl pes Deny, vníkl na nedaleké fotbalové hřiště, kde se zmocnil míče, a přerušil tak utkání krajského přeboru.

Krom posádek s malými dětmi a těch, kdo vyplouvali až od půjčovny lodí BiSport, jsme spluli šlajsnou úvodní [jez v Týnci](#) a hned jsme dostali pořádnou vodní facku, jak nás vlny zalily. Po včerejším dešti totiž voda dost stoupla a celý den jsme si díky tomu pěkně užili, protože jí

bylo poměrně hodně, aby jízda byla velmi zajímavá. Jak již bylo uvedeno, počasí naštěstí již bylo opět výborné, svítilo sluníčko a po dešti ani stopa, tedy krom zmíněného vyššího stavu. Takže ani vodní sprchy, jimiž nás jezy a peřeje častovaly měrou vrchovatou, nám vůbec nevadily.

Taktéž [Podělusy](#), tentokrát již všichni, jsme zvládli šlajsnou v pohodě, a tak okamžik pravdy nastal až o kus dále na [Brejlově](#). Ten jsme zdolávali hned třemi způsoby. Ti, kdo si moc nevěřili, jej stáhli po kamenné části spádové desky v pravé části, několik jedinců ho sjelo esíčkem u pravého břehu, ale nejzajímavější byly osudy těch, kdo zvolili nejtěžší cestu šlajsnou s vysokým schodem. Hned pět lodí se zde cvaklo. Jako první Míla s Kačkou, který ani nevyšel a s nekompromisním: „Jedem!“ sem vjel. Koupání později čekalo i Kýzu, Libora, kuchtyky - houbáky a Tomáše ml. s Alenou.

Dalším výrokem z kategorie perel se prezentoval Kája, když Pavla, jemuž Honza nabízel rum, nabádal: „Tati, nenech se omámit.“

Nesjízdny jez [Kaňov](#) jsme skoníkovali zavřenou šlajsnou, byť přistávání takového množství lodí ke dvěma kozám nebylo jednoduché. Silný proud zde totiž táhl kánoe do jezu. Doplatil na to Koudelka, jenž vylézajíc na betonovou stěnu hodil koňadru se slovy: „Podrž to.“ po Tereze. Ta ji ledabyle uchopila dvěma prsty a už to bylo. Kánoe i se svým obsahem byla vtažena do jezu, pod nímž se převrhla. Nejhorší ovšem bylo, že vodní válec nechtěl pustit barel a dlouhou dobu jej držel ve své moci. Naštěstí pod jezem bylo poměrně mělko, takže si Koudelka pro něj mohl bez obtíží dojít. Bezpečnostní opatření proti tomu, aby nezůstal v moci vodního válce jako barel, která si zpočátku nechtěl moc připustit, nakonec nebyla potřeba.

V dalším průběhu plavby jsme krom četných dlouhých peřejí, kdy jsme vedli lodě silným proudem mezi vlnami zdvihanými zaplavenými kameny, a měli tak opravdu velmi silný vodácký zážitek, nás čekaly ještě tři pěkné přírodní jezy. Nepříliš náročný stupínek v Krhanicích jsme zdolali středem, [Pěnkavu](#) a [Lesní](#) pak táhlými prudkými sešupy šlajsníčkou. Na Lesní se cvakl Honza s Honzíkem, jenž z toho měl docela šok. Svě si při záchraně Honzovy lodě užila i Věra, kterou proud popadl a vláčel jí pěkný kus po kamenech. Cvaknutí Kýzi s Mirkou již pak bylo jen jakousi jistotou přirovnatelnou k výsledku střihání s Pínou.

Nejen při cvaknutích jsme ale měli problémy s vodním živlem. Svě si užily Lucka s Lídou, které na jednom místě „naskakovaly“ při odjezdu ze zastávky na břehu do lodí velmi svérázným stylem. Několikrát přitom spadly do vody, loď přetahovaly přes kameny, zase se koupaly, až se nakonec odjezd podařil. Větší problémy měla Kamila, která upadla na jeden kámen ve vodě tak nepříjemně, že si narazila koleno a v Kameňáku pak díky tomu skončila.

Po doplutí do Kamenného Přívozu kolem půl čtvrté jsme zamířili na zahrádku hospody U Hastrmana, kde ráno Alena J. objednala pomocí mobilu pro všechny oběd.

Záhy jsme tak začali hodovat na česnečce a gulášovce, guláši, vepřové pečení, smažáku, kuřecích řízcích a svíčkové, tak jak si kdo ráno objednal. Popili jsme pivíčko a jiné nápoje a byli nadmíru spokojeni, protože jsme vůbec nečekali. Vše bylo načasované, velmi jsme si pochutnali, personál byl super, zkrátka jednoznačné hodnocení: „Bez chyby.“

V Kameňáku se flotila zmenšila o čtyři lodě, když domů odjeli domů Benešici a Alena M. s Luckou, pro Páju na chatu k Pavlovým rodičům pak Kubíni. Nejprve ale musela Alena M. dovézt řidiče Pavla a Vildu a také Kamilu s pohmožděnou nohou do Týnce. Přitom však zjistila, že má prázdné kolo, takže jsme museli řešit dofouknutí, v čemž nám naštěstí s podomácku zhotoveným kompresorem pomohl výčepák od Hastrmana.

Z Kameňáku ostatní odjížděli kolem páté (Lída přešla na háčka k Helče ml. a Zdeněk k Liborovi), což ke stanovenému času vrácení lodí v Pikovicích do šesti hodin bylo dost na hraně. Naštěstí voda tekla velmi rychle a oba jezy - [Kameňák](#) a [Žampach](#) - byly zdolány bez potíží. Kameňák šlajsnou a Žampach s velkým drhnutím po spádové desce vedle zavřené

šlajсны. Ani cvaknutí již moc nebylo. Pouze houbáci byli ve vodě asi třikrát. Vše se tedy nakonec zvládlo a podařilo se domluvit i odvoz autem z půjčovny tří zbylých vlastních lodí nepůjčených v BiSportu.

Zajímavá byla taktéž cesta vlakem zpět do Týnce. Vše začalo již při koupi lístků, kdy Honza k překvapení všech po objednávkách ostatních: „3x do Týnce, 2x do Týnce, 4x do Týnce...“, pronesl: „Tři rummy.“

Ve vlaku to pokračovalo, když předváděl lachtana, zatímco usínajícího Koudelku nevbudilo, ani když po něm kdosi házel plastové lahve. Průvodčího pak přivítal sborový zpěv Mašinky: „Přijde ke mně průvodčí, kleštičkama zatočí...“, což ho evidentně potěšilo, protože zakrátko již s Mílou degustoval ohnivou vodu.

V kempu již na ostatní čekali Eda a Michala s Daníkem, kteří pobýli a pak zase odjeli domů, a také Krasomila s Terezkou.

Večer vše započalo velmi dobře. Ze zakoupeného dříví vzplál ohýnek, k dispozici bylo pivo lahvové i točené, grilovalo se, opékalo, kytarka, prostě zaděláno na skvělý večer, jenže přibližně v půl jedenácté, když se vrátili od rodičů Kubíni s Pavlínkou, začalo opět vydatně pršet, což pak trvalo po celou noc.

Část lidí zalezla na mejdan do Avie, kde se Gábina ze strachu z bouřky šeredně zblbila. Přesto se nějakou dobu pařilo, ale překaženého posezení u ohně bylo opravdu moc škoda.

Neděle 11. května 2003 (Týnec nad Sázavou – Praha): Ráno bylo polojasno a i když se později začalo dělat opět krásně, návrh na to, aby se jelo i dnes, vůbec nepadl. Postupně jsme proto po snídani během dopoledne sbalili, poklidili tábořiště a odjeli plni výborných zážitků domů. Na závěr nutno dodat, že byl opět vytvořen rekord v počtu účastníků, jichž bylo včetně dětí a návštěv rovných padesát a k tomu ještě čtyři psi.